

lézací soud nesměl přihlídnouti ani k obsahu protokolu o výsledku H. N-ové v předběžném řízení, pokud vypovídala tehdy proti stěžovateli. Výtky jsou neodůvodněny.

Právo podle § 152, odst. 1, č. 1 tr. ř. vzdáti se svědectví přísluší osobám tam uvedeným jen, jsou-li vyslýchány jako s v ě d c i, nikoli však i tehdy, jsou-li spoluobžalovány, a to ani tenkrát, kdyby se předmět výsledku dal fakticky dělit. Domáhajíc se toho, by v takovém případě spoluobžalovaný, pokud vypovídá o trestném skutku, z něhož je viněna osoba jsoucí k němu v poměru § 152, odst. 1, č. 1 tr. ř., byl pokládán za svědka, neuvědomuje si stížnost zásadní rozdíl mezi procesuálním postavením svědka a obžalovaného, jenž nepřipouští, aby táž osoba při tomtéž hlavním přelíčení byla vyslýchána jednak jako obžalovaný, jednak jako svědek. Nesmí-li podle toho v přelíčení proti více obžalovaným pro různé trestné skutky žádný z obžalovaných býti vyslýchán jako svědek, a to ani v příčině skutku, pro nějž stíhá obžaloba jen jeho spoluobžalovaného, je zřejmo, že je vyloučeno dovolávat se v té příčině dobrodiní § 152 tr. ř., jež platí jen pro výslech svědků (srov. Lohsing, Oesterr. Strafprozessrecht, 1920, str. 330, a rozh. býv. nejv. soudu víd. č. 79, 1862 úř. sb.). Přechtení konstitutu obžalované H. N-ové bylo odůvodněno předpisem § 252, odst. 1, č. 2 tr. ř., poněvadž se tato spoluobžalovaná při hlavním přelíčení v podstatných bodech uchýlila od své dřívější výpovědi. Ve věci Tk 270/34 byla sice H. N-ová slyšena jako svědkyně, ale tato její svědecká výpověď nebyla při hlavním přelíčení přečtena a napadený rozsudek jí nepoužil.

Čís. 5414.

Zákon (§ 330, odst. 1 tr. p.) nežiada, aby bol o opravných prostriedkoch poučený obžalovaný, ktorý má obhájcu.

Okresný súd, dožiadaný sborovým súdom prvej stolice o vyhlásenie rozsudku odvolacieho súdu obžalovanému, nemôže pre seba platne ustanoviť oprávnenie, aby prevedenie zmätočnej sťažnosti bolo so zákonným účinkom včasného podania u neho podané v zákonnej lehote. Ani mylné poučenie súdom v prítomnosti obhájcu nemôže založiť pre obžalovaného toto oprávnenie.

Bezzákladná sťažnosť proti odmietnutiu prevedenia zmätočnej sťažnosti pre opozdenie môže byť podľa okolností prípadu považovaná za žiadosť o navrátenie v predošlý stav (§ 463 tr. p.).

(Rozh. zo dňa 30. októbra 1935, Zm III 75/35.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti M. A. a spol. pre prečin padelania kolkov zamietol sťažnosti obžalovaných J. S., P. V. a M. A. proti usneseniu krajského súdu v N. zo dňa 9. januára 1935; považujúc sťažnosti súčasne za žiadosť o navrátenie v predošlý stav, pripustil najvyšší súd navrátenie v predošlý stav a prijal prevedenie zmätočných sťažností všetkých 3 obžalovaných.

D ô v o d y :

I. Sťažnosti proti usneseniu, ktorým bolo odmietnuté ako opozdené prevedenie zmätočných sťažností, nie sú dôvodné s hľadiska zákonných predpisov určujúcich, kde treba podať zmätočnú sťažnosť.

Podľa § 431 tr. p. malo byť prevedenie zmätočnej sťažnosti v lehote § 388 tr. p. podané u krajského súdu v N., ktorý dal odvolací rozsudok len vyhlásiť dožiadaným okresným súdom v N. Z. Tento súd nemohol pre seba platne ustanoviť oprávnenie, aby prevedenie zmätočnej sťažnosti bolo so zákonným účinkom včasného podania u neho podané v zákonnej lehote. Mylné poučenie so strany súdu nemohlo založiť pre obžalovaných toto oprávnenie, lebo sa stalo v prítomnosti obhájcov.

Podľa § 330, 418 tr. p. má súd pri vyhlásení rozsudku poučiť obžalovaného, ktorý nemá obhájcu, o opravných prostriedkoch. Z toho vyplýva, že zákon nežiada, aby bol o opravných prostriedkoch poučený obžalovaný, ktorý obhájcu má, lebo sa predpokladá, že obhájca zná zákon a môže poučiť obžalovaného. Ponevác rozsudok bol vyhlásený obžalovaným dňa 15. decembra 1934, lehota ku prevedeniu zmätočnej sťažnosti uplynula dňom 23. decembra 1934. Keďže prevedenie zmätočných sťažností podľa úradného záznamu došlo ku krajskému súdu v N. dňa 5. januára 1935, stalo sa tak po uplynutí zákonnej lehoty a preto keď krajský súd v N. toto prevedenie zmätočnej sťažnosti ako opozdené odmietol, pokračoval v smysle platných predpisov.

II. Inak ovšem treba hľadeť na túto vec s hľadiska tých dôvodov, ktoré sú uvedené v sťažnostiach, s ktorými sa dokazuje, že zameškanie lehoty ku prevedeniu zmätočnej sťažnosti stalo sa nie z vlastnej viny obžalovaných alebo z viny ich obhájcov. Tieto vývody považoval najvyšší súd za žiadosť o navrátenie v predošlý stav v smysle § 463 tr. por. a vybavil ich tiež na tomto základe.

V súdenom prípade bolo pri vyhlásení rozsudku v prítomnosti obhájcov podľa obsahu spisov dané o opravných prostriedkoch poučenie, ktoré odporuje zákonu, a podľa tohoto poučenia prevedenie zmätočnej sťažnosti bolo u okresného súdu v N. Z. v lehote zákonnej aj podané. Ponevác poučenie znelo tak, že prevedenie zmätočnej sťažnosti sa musí podať u okresného súdu, treba pripustiť, že pri tomto spôsobe vyhlásenia rozsudku okresným súdom, ktorý nie je presne upravený zákonom, boli obžalovaní a ich obhájcovia týmto poučením so strany súdu uvedení v omyl a zmeškali zákonnú lehotu bez svojho zavinenia. Nežze preto odopreť oprávnenie ich žiadosti, aby z tohoto dôvodu prevedenie zmätočnej sťažnosti bolo ako včas podané prijaté; preto bolo navrátenie v predošlý stav pripustené.

Čís. 5415.

Jde o dokonaný podvod a nikoli o pouhé beztrestné jednání přípravné, padělal-li městský úředník v úmyslu, aby československému eráru způsobil škodu na majetku, mzdové listiny, předkládané ministerstvu sociální péče za účelem výplaty státního příspěvku na nouzové